

Bérmek (ten levelek el nem fogadtak).

Előzetési árak:
Helyben készve hordva, vagy
vidéken postán küldve:
Egy darab . . . 7 k. 10 p.
Félre . . . 7 k. 10 p.
Negyedrész . . . 4 k. 10 p.
Félkörös egész ére 20 frank.

Egy más 5 k. 5 p. a kaphat
a Kádoványban a Grosz Gusztáv
konfektóriadának.

BRASSÓ.

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.

Az E M K E brassómezei választmányának és a Brassói Magyar Polgári Körnek

hivatalos közlönye.

Megjelenik hetenkint háromszor: kedden, csütörtökön és szombaton.

Szerkesztési iroda

Brassó, Kolostor-utca 26. szám alatt.

hová a lap szállani végez illeti küldendőnek intendők.

A szerkesztésért felelős:

F E R R I L K O S.

Ezért vássa nem vállal.

A lap kiadó-hivatala:

Brassó, Kolostor-utca 26. sz. alatt.

Idő küldendő az előfizetőknek és hirdetősek díjait.

Hirdetéseket felvételnek a kiadó-hivatalban.

Hirdetése díja:

4 havihoz előzetesen vagy
annak helyett 6 k. 2 p. Nagyból és
közvetlen hirdetésnél kedvez-
mény. Minden egyes hirdetés
nyitási ára még külön 30 k.
hirdetésért.

Helyi hírtől kezdve 10 k. 10 p.

Hirdetése és Helyi hírtől
előre fizetendő.

Az Erdélyre Magyar Közművelődési Egylet nagy alapítójának.

A kolozsvári lapokból vesszük azt az örömdetést tudósítást, hogy ott egy a napokban elhunyt lelkes honfagy Tappenbúrgné született Brencsán Eliz, az Emkéknek tisztelet forrónak fogva végreélését, azt a végohatást fejezve ki végrendeletében, hogy őt az Emke, mint vagyonának örököse Erdélyben Nagj-Ajtan temettesse el feledhetetlen leánya Dr. Veres Sándorral mellé.

Minden úgy fog történni, a mint végrendeletben kifejezte, Heuter Bóla főszobárgár, mint az Emke erdélyi választmányának derek elnöke van a központ által felkérve, hogy Nagj-Ajtan a temetés rendezze. Ismertük Veres Sándor hazánkban ifjan előt nem Tappenbúrg Aran-kát. Csak egyszer kellett látni ott a kedves tereménél, hogy jól ott el ne feledjék. A kolozsvári állami tanítóoképzésdét végre, nál vetté volt Dr. Veres Sándor akkor n-ajtajjáról orvos, de alig egy év múlva sirba szállott a férj és az özvegy anyja egyetelen reménye.

A leánya vesztése felett vizsgálatlan lada edes anyja forrón alvó örökítette meg leányának kedves emléket a kolozsvári állami tanítóoképzésnél. Most pedig az Erd. Mag. Köz. Egyletet teljes összes vagyonának, a mely kétségkívül tisztelet forrónak képez, örökövé.

E lelkes honfagy emlékeztetett áldott fog lenni századokon át az Emke anyai jeles alapító központ. Megérdemli a hűsítők hogy meg is fog történni, hogy arcképe helyet találjon az Emke palotájában egy gróf Kós Károly, Kovács Sándor, Derzi

János, Orbán Balázs hazánkfiainak arcképe között. Halála foglalkoztatja a lelkes nő nevét és áldott foglalkoztatott eldől sorban az Emke központjának Kolozsvárt, aztán az ország vidéki Emke választmányokban és időről-időre mindazonban az Emke által alapított iskolákban, óvodákban, a melyekben a szégyen gyermekek ezen alapítvány jótéteményében fognak részesülni. Feküdt szellemű nő, lelkes honfagy, áldott leend emlékeztet az erdélyre magyar közművelődési egyet történetében! Búszkéségek foglalkoztatnak, de gondviselő, áldott a gondviselő Istent, hogy ő téged nekünk adott!

E nő nem élt hiában. A nagy csapás, mely egyetelen leánya elvesztése miatt szívére hazaesett, megemésztette honfagy szívére. A nehézség, nemzete jövője volt, egyetlen vizsgálatja a lehorlatatlan fájdalomban, vesztésében. "Tegyek másokat boldoggá vagyonon által, ha én sorsszerű voltam. Legyenek a haza szerelűjei örököseim. Alkalmat nyujtok nekik, hogy alapítványom által képzethessék magukat és lehessenek egykor hasznos tagjai a hazának, a társadalomnak. Legyenek boldogok, mint én voltam." A így gondolkodhatott a feledhetetlen nemes szívé nő végtelen bánatában, s e gondolat volt mentő anyja.

Igy való a szenvedés a legszebb erény szülő anyjává. Istentől jó a zivatar. És isten mindig jó akar", mondja a költő. Így mily fényesen beteljesedett a költő által hirdetett nagy eszme megvalósulása! Egy özvegy honfagy által, szenvedés teljes szívénem terem a legszebb gyöngy a szégyenig, árva boldogtalanra.

Becsessé és kedvesebbé válik e nagyszerű alapítvány meg inkább az által, hogy a hétköznapi testvérei szentnek tekintették az alapító végakarát és abban egyhangúlag beleegyeztek.

Midőn e sorokat közönségünk olvasni fogja, az áldott emlékező nő meghidegült szíve már a nagy-ajtai sirban fog pihenni kedves leánya paron mellett. Áldás, kedves leányja lelt! Az E. M. K. E. gondoskodni fog arról is, hogy emléké is hirdesse a n-ajtai sir felett azt, hogy honfagy az élet szenvedésében megtisztult egy legnemesebb honfagy szíve. A kö azonban áll van vetve a mulandóságunk meg akkor is, ha azt, mint jelen esemény, a legbiztosabb kegyelet állítja is a porok fölé. De örökölte az általa tett alapítvány, mely könl, érzelm maradványát emleket fog néki állítani az élők, a halás utódok szíveiben. Nem hal meg végképen az, a ki mint e nemes szíve nő, a hazának szentelte életét. Szaporítsa a gondviselés is ilyen nagylelkű és nemes szívű honfagyok számát az Emke képzőművészetében a akkor mentve lesznek.

XX.

Bolgrádi szemfényvesztés.

Bécsből írják a "Pester Correspondenz"-nak:

Meglepo hírek jönek Bolgrádból. A liberális pártnak, vagy jobban mondva: a most kormányon levő liberális kormányon sikerült létrőltről egy csatában bizalmatlansági szavazatot a választó polgároknak a radikális pártmóster és a nem kevésbé radikális kosszacsoknak ottan. Az így lezavartott polgármester és a kosszacsoknak nem kevésbé azonnal la is tétetik a új választások folytan.

hisz van itt lány, a ki szeret, s a ki szeretni lehet, minden yajnára akar kútt; az yajnára került, de a szivemre nem! A ki azt meg szeretett, úgy az hányt fitymre rosn, megvett, kigyúrt, meg is érdemelt: mért nem tudtam előadni!

Lassa, most záros szövegben állni vélem egyedül: úgy szeretném magyálalni, a vélem mindnyegye volna kis édes yajkhoz, az yajk morak is nézni! Tudja az isten, magy nem olyan lány, mint a többi . . .

Magy szavason elvándor, nem mára, holnapra, de egy egész életre a nemcsak férjre lelkem, de szövegim lelkem, a meddig akarom! A lény helyenya nemzati, úgy hallgatja a szavakat, melyek igazságban nem létezők.

Irtozásom dermosztig a poró érvés változatla egymást lekötve, testben. Szeretett volna meghalni a pillanatokban, de szeretett volna élni is. de annak a legénynek ölben. Úgy szeret, hogy azok a szavak melyek így alig hangzottak el, magy az ő szövegnek a szavakat, a gyűlölet, s mit te iránt az exuber iránt érzett, azok barba volt, de elaymotyott yajának. Homályos, de erős sejtétele volt, hogy eddig ismeretlen, soha nem érzett, de végtelen boldogság találka fel a legény karjaiban.

Azok után, a mik történtek, könnyelen

liborlós hivatalnokoktól pótolattik. A távirat, mely azt a hírt a világba kúrt, nem a meztelen tényről jelentik magy a polgáritól meg elött, hanem gondosan néhány elő- és utó megjegyzéssel burkolja azt, melyek azt mondják, hogy a szavazás által a választási hely-eg rendőrlig meg volt szálra, a csapatok kosszacsizáltak, továbbá általános a nézet, hogy az elyjárás nagy hatással lesz a kosszacsizati választási eredményre.

Aha! A választási helyiség megállónak rendőrlig, kosszacsizati helyes a kosszacsizára. Értjük, és az a recept, a mely szerint eddig is kosszacsizáltak a tulajdon-kormányzati többségnek a kosszacsizában, így szavazt kosszacsizák, mikor miniszter volt, kosszacsizáltak ismételen elő bőségek, hogy ygyzólvan sortokot lehetett volna elvinni: így Vancsani, Grues és Pastos is. Eddig még minden szöveg kormányon meg volt a tulajdon többség a kosszacsizában, mért ne hozhatná észre egész Avakomutis!

A liberális párt, mikor Pastos kosszacsizmentozottatott a kormányból, ilyen pikaresz kisbölcsé volt, mondhatni: miniatúra, és mikor a párt tisztai miniszterek lelték, meg úgy ygyzólvan maradt a párt a törvényhozában. A radikálisnak is miniatúra így használk kormánycsant idejét, a monylyan az állampártárakat, melyekből Szerbiában minden kormány anyit kosszót kivont párt-eczelők, a mennyit épen látt, tressz hagyatka és a mennyiben a hadereseg, a melyben a trón és annak képviselője, a régnesség mindig egyedülism, megpótlható nag esközir bit, lehetetlen elvontatni meg a cosszcsikot mint kosszacsizantit tefelgyeztetve. De úgy látszik Risties mégis jókor yagott kibék, mért mint a bolgrádi páda mutatja, még mindig látszik eddig piznt és a hadereseg, harcakkötelenség dacára, még mindig sikerül lehetett kosszacsizni" a Gökártyának kijátszani a radikálisok ellen.

A mit Bolgrádban új kitűnően sikerült, az természetesen ismételtetve fog a többi je-

TÁRTOZ.

Megregben a varju . . .

Megregben a varju, tova szőlő kőroga. . .
Sik puztán egy lényű bukacsoi a hoba;
Sóhók kedvesében . . . areat a szél marja.
Fark, fény kőnyű kőndőbe takarja.

Így de régen varjú vágyódta, epedve
Megfáradt palombom? Jósza a kőlebrón;
Hadd öljék meg, egyre édes malén! . . .
Kőn a varjú kőnyű . . . szögegy lényű aso-
[gyú]

Haragos az éjféli, mitha bozsa volna;
Sik puztán egy alk bukacsoi a hoba,
Lelepett virágslán . . . areat a szél marja.
Irdemion rogy ózsa s a h-ó eltarja.

L. I.

Lina.

Történet a budapesti népköltől.

Írta: B.

(Folytatás és vége)

II.

A mosóné lánya még akart valami mondani, de nem tudta. Előtt léleklete, fejét segett, szédült. Nem írtott egy gyásznyit bort

is és úgy érezte magát, mitha boldog volt volna. Zsebében volt a mérleg után a hirtelen, észrevétlenül szájába csúszta. Aztán a Floris pohara után nyúlva, egy kevés bort horgoltatott a szájából a mérget a borba egy . . .

A legény mosolygva vette fel a poharat: . . .

— Megiszom a szerelmét! — szölt a kúrtú a pohar talátsat.

Lina felkúrtú, diétét adta volna, ha a mi történt, meg nem történté tette. Szemben vele a bizsák legény szomorosan mosolygott . . .

— Méri? . . .

— Méri sikoltott, óhátlan ha meghallja, azt hiszik, boldok; pedig az egyelődi lány, a kihez nem merék nyúlni . . .

Tudja-e mért nem veszem el Liskát?

Lina alig hallgatottag saogsa: . . .

— Méri? . . .

— Méri magát szeretem, magát is szerettem mindig. Magy kiell szölk. Mikor testvérlő öltem, akkor is magyá gondoltam, mikor ez vargy a a lány kőrligott: csak mindnyegre arra gondoltam: édes lelkem, ha ő szeretne így engem! De ráim se nézett a ha nem futott előlem, hát úgy nézett rám, mint valami gazemberre . . .

Nem voltam és soha dúni, csak a móta magam itrom. El akartam felkúlni, ki akartam verni a fejemből. Arra gondoltam: ni,

